

Sygn. akt I C 2764/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 października 2017 r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie, Wydział I Cywilny,

w składzie:

Przewodniczący: SSR Piotr Żywicki

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Małgorzata Karwacka

po rozpoznaniu w dniu 10 października 2017r. w Olsztynie,

na rozprawie,

sprawy z powództwa A. W.,

przeciwko (...) Company (...) Oddział w Polsce z siedzibą w W.,

o zapłatę,

I zasądza od pozwanego (...) Company (...) Oddział w Polsce z siedzibą w W. na rzecz powódki A. W. kwotę 2.347,86 zł (dwa tysiące trzysta czterdzieści siedem złotych 86/100) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwoty 1.855,86 zł od dnia 7.08.2016 roku do dnia zapłaty i od kwoty 492 zł od dnia 30.09.2016 roku do dnia zapłaty;

II w pozostałym zakresie oddała powództwo;

III zasądza od powódki A. W. na rzecz pozwanego (...) Company (...) Oddział w Polsce z siedzibą w W. kwotę 894,28 zł (osiemset dziewięćdziesiąt cztery złote 28/100) tytułem zwrotu kosztów procesu;

IV nakazuje ściągnąć od powódki na rzecz Skarbu Państwa (Sądu Rejonowego w Olsztynie) kwotę 71,26 zł (siedemdziesiąt jeden złotych 26/100) tytułem tymczasowo poniesionych wydatków;

V nakazuje ściągnąć od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa (Sądu Rejonowego w Olsztynie) kwotę 34,02 zł (trzydzieści cztery złote 02/100) tytułem tymczasowo poniesionych wydatków.

/-/ SSR Piotr Żywicki

Sygn. akt: I C 2764/16

UZASADNIENIE

Powódka A. W. wniosła o zasądzenie na jej rzecz od pozwanego (...) Company (...) z siedzibą w R. Oddział w Polsce kwoty 6.415,64 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 7 sierpnia 2016r. do dnia zapłaty tytułem odszkodowania za uszkodzenie pojazdu powódki, kwoty 492 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia następnego po dniu doręczenia pozwanemu odpisu pozwu do dnia zapłaty tytułem odszkodowania stanowiącego zwrot kosztów wynikających z dodatkowej kalkulacji szkody sporządzonej na zlecenie powódki, kwoty 420 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia następnego po doręczeniu pozwanemu odpisu pozwu do dnia zapłaty tytułem odszkodowania za uszkodzenie telefonu komórkowego Samsung G (...). Powódka zażądała nadto zasądzenia od pozwanego kosztów procesu.

W uzasadnieniu swojego roszczenia powódka wskazała, że dochodzone tytułem odszkodowania kwoty wynikają z kolizji z dnia 30 czerwca 2016r., w której na skutek zderzenia pojazdu ubezpieczonego i pojazdu powódki doszło do uszkodzenia jej samochodu – V. (...) oraz telefonu komórkowy Samsung G. (...). Ubezpieczyciel uznał swoją odpowiedzialność co do zasady i wypłacił w toku postępowania likwidacyjnego łączną kwotę 892,66 zł. Zdaniem powódki kwota ta była zaniżona, wobec czego zwróciła się ona do prywatnego rzeczoznawcy, który za wynagrodzeniem 492 zł wykonał prywatną wycenę (k. 2-6). Odszkodowanie za zniszczony telefon stanowi równowartość kosztów jego naprawy.

Pozwany (...) Company (...) z siedzibą w R. Oddział w Polsce w odpowiedzi na pozew wniosł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od pozwanego na jego rzecz kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazał, że uznał co do zasady roszczenie związane z naprawą samochodu i wypłacił odszkodowanie w odpowiedniej kwocie. Podał, że naprawa pojazdu powódki z uwagi na wiek nie powinna uwzględniać cen części nowych i oryginalnych lecz zamienników. Podobnie nie zgodził się z wynikami prywatnej kalkulacji wskazując, że większość elementów podlega naprawie a nie wymianie. Pozwany zakwestionował żądanie zwrotu kosztów naprawy telefonu komórkowego i zwrotu kosztów prywatnej opinii wskazując, że powódka nie wykazała istnienia związku przyczynowo skutkowego pomiędzy zdarzeniem a szkodą w tym zakresie (k. 33-37).

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 30 czerwca 2016 r. doszło do kolizji drogowej w wyniku której uszkodzone zostały 3 pojazdy, w tym O. (...) i pojazd powódki marki V. (...). Sprawca kolizji uderzył w pojazd marki O., który następnie uderzył w poprzedzający go pojazd powódki. Na miejsce zdarzenia została wezwana Policja, której funkcjonariusz sporządził kartę zdarzenia drogowego. W jej treści zamieszczono informację w przedmiocie zakresu zewnętrznych uszkodzeń pojazdów uczestniczących w kolizji. Pojazd sprawcy posiadał uszkodzenia w postaci „zerwanego zderzaka przedniego, wycieku płynów eksploatacyjnych, pociętej pokrywy komory silnika”. W części opisowej uszkodzeń pojazdu O. (...) zapisano: „rozbite prawe światło przednie (... nieczytelne..), wgięty połamany zderzak tylny, pocięta pokrywa komory bagażnika, zerwana tablica rejestracyjna tylna”. Sprawca posiadał ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej u pozwanego. Szkada została zgłoszona pozwanemu.

(dowód: akta szkody – k. 66, karta zdarzenia drogowego – k. 97-98)

Zakres uszkodzeń pojazdu powódki wymagał przeprowadzenia wymiany nakładki zderzaka tylnego, listwy zderzaka tylnego, ramki tablicy rejestracyjnej, spojlera zderzaka tylnego. Do naprawy nadawała się jedynie tablica rejestracyjna, która wymagała wyprostowania. Zastosowanie do naprawy części oryginalnych lub części alternatywnych o jakości w pełni odpowiadającej częściom oryginalnym (sygnowanymi znakami O lub Q) nie wpłynęłoby na zmianę wartości pojazdu. Dla żadnego z elementów zakwalifikowanych do wymiany nie były dostępne części alternatywne o w pełni potwierdzonej jakości odpowiadającej częściom z sieci sprzedaży producenta marki F.. Zastosowanie części alternatywnych innych niż sygnowane znakami O lub Q, w tym części o tzw. porównywalnej jakości (np. sygnowanymi znakami P, PJ) lub części z rynku wtórnego nie gwarantuje w pełni przywrócenia pojazdu do stanu sprzed szkody. Całkowity koszt naprawy pojazdu, w przypadku przeprowadzenia naprawy w warsztacie stosującym stawki robocizny na poziomie średnim w regionie, tj. 115 zł /rbg, z zastosowaniem wyłącznie cen części oryginalnych wyniósłby 2.748,52 zł brutto.

(dowód: opinia biegłego – k. 109-119)

Pozwany w toku postępowania likwidacyjnego wypłacił powódce kwotę 892,66 zł.

(bezsporne, por. decyzja – k. 13, 44-45)

Uznając wypłacone odszkodowanie za zaniżone powódka zwróciła się do rzeczoznawcy celem wykonania prywatnej ekspertyzy w zakresie uszkodzeń pojazdu i kosztów jego naprawy. Zgodnie ze sporządzoną wyceną, powódka

musiałaby ponieść koszty naprawy pojazdu w wysokości 7.308,30 zł brutto. Sporządzona na zlecenie powódki wycena szkody znacznie różniła się od wyceny pozwanego nie tylko w zakresie wysokości kosztów naprawy, ale też przyjętej metody oraz zakresu uszkodzeń pojazdów. Za wykonaną ekspertyzę powódka uiściła kwotę 492 zł.

(dowód: akta szkody – k. 66, kosztorys pozwanego – k. 24-25, 62-64, opinia prywatna – k. 14-22, rachunek – 23)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w części.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów znajdujących się w aktach przedmiotowej sprawy, w tym aktach szkody, których wiarygodność nie była przez strony kwestionowana i nie budziła wątpliwości Sądu.

Pozwany złożył wniosek dowodowy o przesłuchanie świadka (E. P.) na okoliczność ustalenia przyczyn i przebiegu zdarzenia. Powódka reprezentowana przez zawodowego pełnomocnika nie składała początkowo wniosków dowodowych w zakresie ustalenia okoliczności powstania szkody i przebiegu zdarzenia z dnia 30 czerwca 2016r. Nie zgłaszała również dowodów na okoliczność istnienia związku przyczynowo-skutkowego pomiędzy kolizją drogową a zniszczeniem bądź uszkodzeniem jej telefonu. Wobec niemożliwości przesłuchania świadka zawnioskowanego przez stronę pozwaną postanowieniem z dnia 7 marca 2017r. Sąd pominął dowód z zeznań owego świadka. Pełnomocnik powódki obecny na rozprawie nie zgłaszał zastrzeżeń w tym zakresie. Po przeprowadzeniu dowodów i zgromadzeniu żądanej dokumentacji z jednostki Policji Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego na okoliczność m.in. ustalenia wysokości kosztów naprawy pojazdu powódki. Opinię biegły miał wydać w oparciu o zgromadzony w aktach materiał dowodowy. Strony przed wydaniem postanowienia nie zgłaszały wniosków o dopuszczenie kolejnych dowodów pomimo tego, że w postępowaniu likwidacyjnym pozostawały w sporze co do zakresu uszkodzeń pojazdu powódki i ich pochodzenia. Ponieważ biegły był zobligowany do wydania opinii w oparciu o materiał zgromadzony w aktach sprawy, zakres uszkodzeń pojazdu powódki ustalił na podstawie akt szkody i notatki policyjnej załączonej do Karty zdarzenia drogowego nadesłanej przez Policję. Powyższe umożliwiły biegłemu uwzględnienie jedynie takich uszkodzeń pojazdu powódki, które wynikały ze zgromadzonych w sprawie dowodów. Biegły oszacował wartość naprawy uszkodzeń pojazdu (jego tylnej części) w oparciu o korespondujące z nimi uszkodzenia pojazdu O. (...) na kwotę 2.748,52 zł przy uwzględnieniu zastosowania do naprawy cen części oryginalnych sygnowanych logo producenta pojazdu.

Biegły poprawnie zanalizował stan faktyczny biorąc pod uwagę cały materiał zgromadzony w sprawie i sporządził ją uwzględniając wszystkie aspekty sprawy. Zdaniem Sądu złożona opinia jest jasna, logiczna i wewnętrznie niesprzeczna, stąd nie ma podstaw do kwestionowania wniosków w niej zawartych. Opinia była kompletna i oparta na całym zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym, to jedynie materiał dowodowy był nie wystarczający do przyjęcia za wykazane na jego podstawie twierdzenia powódki.

Pełnomocnik pozwanej kwestionował wartość dowodową opinii nie zarzucając biegłemu błędów rachunkowych, lecz ustalenie uszkodzeń nieadekwatne do rzeczywistego przebiegu zdarzenia. Jednocześnie wskazać należy, że pełnomocnik powódki nie składał wcześniej żadnych dowodów na okoliczność sposobu powstania szkody i okoliczności zdarzenia pomimo tego, że znał treść akt szkody i dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, z których płynęły niekorzystne dla strony powodowej wnioski. Pełnomocnik powódki znając materiał będący podstawą wydania opinii zakwestionował okoliczności powstania szkody dopiero po otrzymaniu niekorzystnej dla powódki opinii biegłego. Złożył wniosek o zobowiązanie biegłego do wydania opinii „w takim zakresie szkody w jakim obejmuje to opinia A. P.” (opinia prywatna). Nadto wniósł o dopuszczenie dowodu z zeznań świadka E. P. na okoliczność przebiegu zdarzenia i zakresu uszkodzeń w pojeździe powódki, pomimo tego, że wniosek ten, uprzednio złożony przez stronę pozwaną, został pominięty w związku z niemożnością nawiązania kontaktu ze świadkiem i doręczenia wezwania. Powódka zażądała również dopuszczenia dowodu z przesłuchania stron na tę samą okoliczność.

Powyższe wnioski podlegały oddaleniu na zasadzie art. 217 § 3 k.p.c. jako spóźnione. W ocenie Sądu konieczność ich złożenia wynikała już z lektury pozwu i odpowiedzi na pozew oraz analizy akt szkody. Powódka reprezentowana

przez zawodowego pełnomocnika nie potrzebowała w tym zakresie pouczeń Sądu. Zdaniem Sądu, powyższe wnioski należało uznać za spóźnione, nieusprawiedliwione i wpływające niewątpliwie na przedłużenie postępowania.

W konsekwencji należało także oddalić zarzuty do opinii biegłego.

Sąd oddalił wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego rzeczoznawcy na okoliczność ustalenia wysokości odszkodowania należącego do powódki telefonu Samsung. Wniosek ten pełnomocnik powódki zgłosił „w przypadku, gdyby pozwany kwestionował wysokość roszczenia dochodzonego pozwem”. Ten jednak kwestionował zasadę dochodzenia roszczenia o odszkodowanie za zniszczenie telefonu. W konsekwencji dowód na okoliczność wysokości szkody w wypadku, gdy jej związek przyczynowo skutkowy ze zdarzeniem nie został wykazany był zbędny.

Pozwany co do zasady nie kwestionował swej odpowiedzialności za likwidację szkody w zakresie naprawy pojazdu. Twierdził jedynie, iż wypłacona w toku postępowania likwidacyjnego kwota całkowicie czyniła zadość roszczeniom powódki.

Odpowiedzialność pozwanego znajduje uzasadnienie w przepisach kodeksu cywilnego, w tym. art. i 822 § 1 k.c. Ustalenie wysokości szkody i sposobu jej naprawienia odbywa się z zgodzie z zasadami określonymi w art. 361 § 2 k.c. i art. 363 § 1 k.c. – na podstawie odpowiedzialności za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła oraz trybu naprawienia szkody pieniężnej. W przypadku naprawy szkody w pieniądzu, wysokość odszkodowania powinna być ustalona według cen z daty ustalenia odszkodowania, chyba że szczególne okoliczności wymagają przyjęcia za podstawę cen istniejących w innej chwili.

Zgodnie z linią orzecznictwa Sądu Najwyższego do ustalenia wysokości odszkodowania w przypadku ubezpieczenia OC ma zastosowanie zasada pełnego odszkodowania (wyrok SN z 11.06.2003 r., V CKN 308/2001), a zakład ubezpieczeń zobowiązany jest na żądanie poszkodowanego do wypłaty odszkodowania obejmującego celowe i ekonomicznie uzasadnione koszty nowych części i materiałów służących do naprawy uszkodzonego pojazdu (uchwała SN z 12.04.2012 r., III CZP 80/2011).

Nadto, wypłata odszkodowania z OC nie może być uzależniona od wcześniejszej naprawy samochodu z własnych środków, albowiem obowiązek naprawienia szkody przez wypłatę odpowiedniej sumy pieniężnej powstaje z chwilą wyrządzenia szkody i nie jest uzależniony od tego, czy poszkodowany dokonał naprawy rzeczy i czy w ogóle zamierza ją naprawić (wyrok SN z 08.07.2003 r., IV CKN 387/01).

Jak wynika z opinii biegłego, szkoda w pojeździe powódki wyniosła 2.748,52 zł. Do chwili obecnej pozwany wypłacił odszkodowanie w kwocie 892,66 zł. W związku z powyższym, w dalszym ciągu niezlikwidowana przez pozwanego szkoda powódki wynosi 1855,86 zł.

Odnosząc się do żądania zwrotu kosztów sporządzenia prywatnej wyceny szkody, roszczenie w tym zakresie Sąd uwzględnił w całości.

Biorąc pod uwagę fakt, że powódka nie posiadała wiedzy specjalnej pozwalającej na zweryfikowanie wysokości należnego jej odszkodowania, w ocenie Sądu zasadnym było zwrócenie się przez powódkę do rzeczoznawcy, który wypowiedział się w kwestii wysokości szkody. Zdaniem Sądu poniesiony przez powódkę koszt sporządzenia prywatnego kosztorysu (492 zł) stanowi szkodę pozostającą w adekwatnym związku przyczynowym z zachowaniem pozwanego (art. 361 § 2 kc). Pozwany bowiem w sposób nieprawidłowy wykonał swoje zobowiązanie dotyczące likwidacji zgłoszonej mu szkody. W podobnej sprawie zajął również stanowisko Sąd Najwyższy, który w uchwale z dnia 18 maja 2004 r. III CZP 24/2004 wyraził pogląd, że „Odszkodowanie, przysługujące z umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów, może - stosownie do okoliczności sprawy - obejmować także koszty ekspertyzy wykonanej na zlecenie poszkodowanego.” W innym orzeczeniu Sąd Najwyższy wskazał, że dokonana przed wszczęciem postępowania sądowego i poza zabezpieczeniem dowodów ekspertyza może być istotną przesłanką zasądzenia odszkodowania. W

takim wypadku koszt ekspertyzy stanowi szkodę ulegającą naprawieniu (art. 361 kc) (Wyrok Sądu Najwyższego - Izba Cywilna z dnia 2 września 1975 r., I CR 505/75, LexPolonica nr 319344).

Niewątpliwie uzasadnione było zweryfikowanie twierdzeń pozwanego o wysokości szkody prywatnym kosztorysem. Odmienne postępowanie mogłoby narazić powódkę na koszty procesu, a brak podstaw, żeby wymagać od powódki, aby sama sporządziła kosztorys. Wynagrodzenia za sporządzenie kosztorysu nie sposób uznać za wygórowane w szczególności w zestawieniu z kosztami opinii biegłego. W oczywisty sposób działania pozwanego – polegające na przedstawianiu zaniżonych wyliczeń – zwiększały szkodę powódki poprzez nienależyte przeprowadzenie postępowania likwidacyjnego, co uzasadnia naprawienie jej przez pozwanego również w tym zakresie.

Tym samym w oparciu ww. przepisy należało kwotę tę zasądzić od pozwanego na rzecz powoda (pkt I wyroku).

Na podstawie art. 817 § 1 kc w zw. z art. 481 § 1 kc i art. 14 ust. 1 ustawy z 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych (...) należało zasądzić odsetki ustawowe od zasądzonej kwoty zgodnie z żądaniem powódki od kwoty 1.855,86 zł, od dnia 7 sierpnia 2016 r. do dnia zapłaty.

Od kwoty 492 zł (koszty opinii prywatnej) odsetki zasądzono od dnia następnego po otrzymaniu przez pozwanego odpisu pozwu, tj. od dnia 30 września 2016r. (k. 32).

W pozostałym zakresie powództwo jako nieudowodnione podlegało oddaleniu (pkt. II wyroku).

W pkt III wyroku w oparciu o art. 100 kpc (W razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone). Powódka wygrała proces w 32,04 %, w związku z tym powinna otrzymać od pozwanego zwrot kwoty 1.020,15 zł (32,04% z poniesionych przez nią kosztów w wysokości 3.184 zł). Pozwany wygrał proces w 67,96 % i należą mu się od powódki koszty w kwocie 1.914,43 zł (67,96 % z poniesionych kosztów w wysokości 2.817 zł). Ostatecznie zatem należało zasądzić od powódki na rzecz pozwanego różnicę w ww. kwotach, tj. 894,28 zł o czym orzeczono jak w pkt. II wyroku.

W pkt III wyroku w oparciu o art. 113 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (DzU.2010.90.594 j.t.) w zw. z art. 100 kpc orzeczono o obowiązku zwrotu tymczasowo poniesionych przez Skarb Państwa kosztów. Nieuiszczone koszty sądowe rozdzielono stosownie do wyniku procesu, nakazując ściągnąć od pozwanego kwotę 34,02 zł, a od powódki kwotę 71,26 zł, albowiem wpłacone w sprawie zaliczki nie pokryły kosztów wynagrodzenia biegłego w całości.

/-/ SSR Piotr Żywicki